

Flashback

Egyszerűen csak arra volt kíváncsi, merre tart a lány. Egyre gyorsabban ment utána, már-már futott, de a lány is egyre szaporábban szedte a lábait. Kezdtett fáradni, mert annyira gyors volt a tempó. Az egyik pillanatban viszont utolérte és elkapta a haját hátulról.

Felébredt és pokolian fáj a feje. Úgy érezte magát, mint aki az éjjel olcsó bort ivott. Kimászott az ágyból és elindult a konyhába fájdalomcsillapítóért. Mikor odaért, akkor vette észre, hogy egy szál semmiben áll a szekrény előtt. Az anyja, aki éppen reggelizett, furcsállotta ezt, és zavarba is jött a látványtól. A fiú bekapott két erős pirulát, majd mit sem törődve ruhátlanságával, elindult vissza a szobájába.

– Nem kérsz reggelit? – hangzott egy félénk hang az asztal irányából.

– Majd – szólta vissza kurtán.

Bezuhant az ágyába és már nem is tudott a külvilágról; azonnal elnyomta az álom.

Ismét az utcát rőtta a lányt üldözve, aki még mindig sietős léptekkel haladt ismeretlen célja felé. Vagy félt valamitől, vagy egyszerűen csak nem akart elkésni valahonnan. Nem érdekelte, miért e nagy sietség, csak ment utána elszántan. Maga sem tudta, hogy miért követi.

– Ebéd – riasztotta álmából egy ismerős hang.

– Majd – jött ki a száján a rövid válasz.

Ismét a lány után ment az utca homályában. Azaz csak ment volna, ugyanis nem látta sehol a „barnahajút”. Nem tudta, mitévő legyen; futni kezdett, hátha az ismeretlen cél hozzá is éppoly közel van, mint a lányhoz; de tévedett. Hirtelen meg kellett állnia, mert egy szakadék szélén találta magát. Megfordult hát és indult a másik irányba, amerre a lányt sejtette, de nem találta. Biztosan az édesanyja riasztotta el a szépséget.

Ekkor cipőkopogást hallott a távolból és a hang irányába fordította a fejét. Ismét látta a lányt és utána is eredt, de túl távolinak tűnt ahhoz, hogy valaha is utolérje őt. Viszont esze ágában sem volt feladni a hajszát, amit anyyi ideje folytatott már. Mióta is? Már maga sem tudta; mintha megszűnt volna számára minden, csak a lányt látta, és semmi mást nem tartott fontosnak.

Eltűnt a jelenség, mintha köddé vált volna. Zokogva kapkodta a levegőt a földön fekvé, majd üvöltöni kezdett, de ismeretlen nyelven ordított. Hirtelen egy hatalmas bevásárlóközpont előtt fetrengett koszos ruhában, emberek mentek el mellette szánakozó tekintetükkel ostromozva őt. Nem értette, mi történik vele, hiszen az előbb még egy szépséges barna lányt üldözött, most pedig fekszik a mocsokban, és senki sem segít rajta.

– A kezelés nagyon hosszú időt vesz majd igénybe – hallotta egy férfi hangját, de semmit sem látott, mert sötét volt mindenütt. Koromsötét.

– Mennyi az a „hosszú idő”, doktor úr? – az édesanyja hangja ütötte meg a fülét.

– Nem tudom előre megmondani, csak annyit mondhatok, hogy...

– Anyaaaaaaa! – üvöltött fel.

– Nővér – ordított az orvos is –, nyugtatót a betegnek, mert eltépi a szíjakat.

Ketten fogták le a kezét, egy aprócska szúrást érzett a karján, majd minden szép lett és a szivárvány színei közt szárnyalt odafent az égben. Édesanyja zokogását hallotta, de már az sem érdekelte, csak a fény, amely felől a lány integetett felé. Elindult, kinyújtotta a kezét, de mielőtt odaért volna hirtelen sötét lett és csend. Még egyetlen apró pillanatra hallott egy könnycseppet a padlóra érkezni, aztán semmi.